RAN DE TERRA, RAN DE CEL

RAN DE TERRA, RAN DE CEL

Teresa Costa-Gramunt

STONBERG
EDITORIAL

COL·LECCIÓ DE POESIA STONBERG ZURA
Direcció: Jordi Cervera Nogués

© Teresa Costa-Gramunt
© de les característiques d'aquesta edició: Stonberg Editorial
Gran Via de les Corts Catalanes 636
08007 Barcelona (Catalunya)
Tel. 933 175 412
stonberg@stonbergeditorial.com
www.stonbergeditorial.com

Disseny de la coberta: Stonberg Editorial
Producció: Stonberg Editorial
Imatge de la coberta i de l'interior: © Ton Sant
Fotografia de l'autora: Oriol Pi de Cabanyes

Primera edició: novembre 2025
ISBN: 979-13-990994-1-6
DIPÒSIT LEGAL: B 20460-2025

Cap part d'aquesta publicació, inclòs el disseny de la coberta, pot ser reproduïda, emmagatzemada o transmesa de cap manera ni per cap mitjà, ja sigui elèctric, químic, mecànic, òptic, de gravació o de fotocòpia sense permís previ de la marca editorial.

Ton Sant – Bersen - Tècnica mixta i oli sobre tela.

A tu, lector, lectora

Els poemes que integren *Ran de terra, ran de cel* han estat escrits a poc a poc, lentament, escandits en silenci com en una oració interior tal com l'entenia Teresa d'Àvila.

A la mitjanit del dia 20-21 de gener de l'any 2020 va morir la mare. Aleshores, a cremadent, vaig escriure alguns versos. Després va venir el dol seguit d'un llarg silenci gràvid que va madurar en la forma d'uns poemes despullats de tot allò que ja no em semblava essencial. Aquesta poètica nua s'ha imposat en tot el llibre amb un sentiment germà al què sentia Paul Valéry quan afirmava que la poesia també serveix per pensar sense que aquest fet li tregui ni una gota de la llum de l'experiència més trasbalsadora i fins i tot mística. En el febrer de l'any 2023, vaig patir una operació d'urgència a vida o mort. Un tall monstruós, podia haver estat. El retorn a la vida després del fred quirúrgic s'expressa al costat d'una evocació de la meva àvia materna en versos d'amor de farigola. Poemes, doncs, sobre la llum de la mort i les ferides lluminoses —sí, la mort i les ferides transiten en la seva llum—, obren la primera part del llibre.

En el mes de març de l'any 2020, la Covid-19, la pandèmia que va assolar el planeta ara just fa cinc anys, ens va obligar a un confinament forçós. En el més esplendorós d'aquella primavera que enmig de tant de sofriment i mort va mostrar-se, als ulls del món, tan vigorosa i extremada, van sorgir alguns poemes. En anys successius van emergir els cants a les clarícies de la Pasqua i del solstici d'estiu amb les seves meravelles obrant en la natura, també en la natura humana: l'amor per les persones estimades, la família arribada de nou i els amics admirats nodreixen el cel a la terra en alguns dels poemes de la segona part del llibre.

Déu i l'art, Déu i la creació, el Déu de la vida fa camí també en l'homenatge a tots aquells que en són devots i inspira els poemes de la tercera part de *Ran de terra, ran de cel*: una metàfora del mester del poeta entre els dos mons que en tàlem nupcial relliguen la història dels dies i els somnis de les nits fecundes.

En un delicat retaule de contemplació de la natura, del cant a la bellesa del romànic pirinenc, de l'himne a les aigües del desglaç i a les flors menudes i de la llum que brilla en la tenebra, es corprèn l'ànima que se n'extasia com s'exalça en la visió dels ulls còsmics del Crist en Majestat de Sant Climent de Taüll. Amb aquesta taula sacra es clou *Ran de terra, ran de cel*, un present d'amor. No sabria expressar de millor manera la meva fe enamorada del més

bell, però també del més fràgil de l'existència humana que m'ha fet escriure aquests versos.

Clos Sukkot,
Vilanova i la Geltrú, març del 2025

(...) l'esplendorós monument
en què s'haurà convertit la conversa...
ÀLEX SUSANNA

Les ombres vivifiquen el jardí.
De la mort, viuen.
Amb la mort, parlen.
Ressusciten el lloc
per on s'escampen.
ROSA FONT MASSOT

EN LA MORT DE LA MARE
I ALTRES POEMES

El cel sant

A Déu no és fàcil veure'l,
mare,
amb els ulls corporals.
Cal l'amor de pensar-lo,
de sentir-lo tibant a dins,
enfonyant la visió
fins a obrir el vel de la carn.
El cel en el teu cristal·lí,
mare,
té els sentits eixamplats:
és el cel de Déu, santament proveït
del teu cos de llum ja sense dolor.

Últimes hores

La mà menuda, cada dia més,
tota tu menuda amb l'esquena encorbada.
Molts anys damunt l'esquena.
Patiments.
Ara amb la mà menuda assenyales la porta,
invisible porta que només veus tu.
Estàs a punt de franquejar el llindar.
T'hi espera el temps que no és temps,
pas a pas la ferida es va fent lluminosa.

(20-1-2020)

Mans, peus, ferides

Mans pietoses,
o professionals, tant se val,
eren mans de cura,
van prendre els teus peus
com ocells petits
i els van untar de crema
com si fos un oli sant.
Una gasa protegia les ferides.

En el teu taüt,
que t'anava tan balder,
una tela fina en forma de màndorla
t'embolcallava el cos vestit de blau.
No se't veien els peus nus,
tampoc les ferides.

Aquells braços

Aquells braços que em sostenien d'infant
i que els anys havien fet tan fràgils,
no han marxat, són aquí amb més virtut:
ja no els pesa, mare, el cos del dolor
ni els estreny el cor la sang espessa.
Com les flors d'ametller, aquells braços
són els vestits perfumats i tendres
que bressolen la Vida nova.

La rosa blanca

És d'anada o de tornada
el viatge de l'existència,
em pregunto mentre contemplo el teu taüt.
El dia que vas néixer el paisatge era cobert de neu.
Ara, sobre aquest bressol de sàndal,
una rosa blanca és el petit ram de núvia
no pas per emparaular la Vida,
ja ets en la Vida.

(23-1-2020)

L'últim dia de la casa

(Avinguda de Sarrià, 29, pral. 2a – Barcelona)

Les claus, a punt de ser lliurades a l'administrador,
han donat dues voltes al pany.
La porta s'ha tancat hermètica.
Ja no podrem entrar més a casa.
A dins ja no hi ha efectes personals,
els mobles que hi han quedat són amarats de silenci
com els porticons dels balcons closos,
com les portes closes de les cambres on vam néixer i viure.
Tot fa olor de net després de la neteja minuciosa.
Un santuari que ja només serà en el nostre pensament.

29-2-2020

La mà de la mare

La mà que va acollir el meu cos,
la primera.
Mà amb olor de bugada
i salabror de la verdura tendra
abans de coure-la al foc.
La mà rosa damunt el ventre,
abraçant el dolor del part.
La teva mà
matriu del meu gemec,
el primer de la meva existència.

Fins a la meva mort

Al rostre de la morta hi ha una màscara,
una imatge de marbre.
Però tu ets en la llum de les teves galtes,
en la transparència dels ulls,
en aquell somriure melangiós
de l'últim dia,
quan et vas posar dempeus
amb el caminador
allà, al fons del passadís,
per acomiadar-me.
L'amor insufla vida al record,
fa taules amb la Parca.
Vida escrita som tu i jo,
ara que l'esperit de la vida guanya.
La partida acaba en el silenci,
no en el buit ni en la pèrdua:
hi ets sempre que t'invoco
ara, demà, i fins a la meva mort.

Al pare

Fa vuit anys que vas marxar.
Era un dia calorós,
les llàgrimes quedaven enganxades a la pell.
Te'n dono les gràcies cada dia des de llavors,
m'acompanyen com un present.
Fa vuit anys,
i el teu record ha fet casa, ha fet jardí.
Tornen les llums de l'estiu
com torna cada dia la teva mirada càlida,
el teu somriure humil.
Què veien, els teus ulls,
quan miraven l'horitzó?
Ara els veig, blaus com eren,
en el cel d'un blau esplendorós.

(26-6- 2020)

La vida diu

Fràgil condició que la pedra no sap.
L'etern és en la possibilitat,
no en la manifestació de la matèria.

El dol camina de puntetes
per no fer sentir l'horror
que devora, inclement,
la galta plena de llàgrimes.

No facis cas del plor:
escric el que la vida diu
quan la paraula s'estreny en la mort
però, oculta, germina i viu.

El xiprer i el dol

(3-4-2020 – a Maite M., víctima del coronavirus)

Veig la poderosa arrel del xiprer
com abraça els ossos d'aquells que han partit.
El silenci del xiprer,
tocat el seu cor per un dol d'abril,
és oració pels qui han mort
un matí, un migdia, un capvespre.
En el xiprer sento el so del seu record
quan s'aviva la matèria subtil de la visió
de les seves ànimes enlairant-se
en l'esvelta columna perenne.

Temps incert

Bella ferida,
camí de sang,
vida coagulada.
No hi renuncio
com no renuncio
a la primavera dels arbres,
al fruit anunciat.
Harmonia que no cou,
que no es dessagna
en el temps que em queda,
incert,
en la transparència de l'aire.

Moment de contemplació

Miro com s'alça el calze groc,
humil herbei que fa llum
en la prada verda.
El món plora morts als hospitals del món,
l'abril somriu en el paisatge gràvid.
Miro —amb quins ulls?—
els vels subtils del temps i l'espai:
conformen una realitat
que entenc i no entenc.
Impertorbable el cant de la puput.
Distreu de pensar
en el traç negre del dolor
quan de la matèria sofrent
en miro els ulls.

(24-4-2020)

Cançó d'Ofèlia

Ofèlia en flor,
l'amor de Hamlet,
indecís i poruc,
et va negar la bella cançó.
Algues i joncs l'entenen
en el savi corrent del riu,
bes en la boca que s'obre
al Déu que t'acull.

(29-4-2020)

Dia incògnit

Dansaran les roselles,
sang vegetal enmig del blat.
Un dia no hi seré per veure-les.

Pels meus signes sobre el paper
em coneixereu la veu.
Ales que van volar fins al dia incògnit.

La tomba de Luc, el gos adoptat

Darrere els teus ulls,
un cel ple d'estrelles,
una lluna blanca,
un hort que s'està fent.

Cobert de la rosada d'estiu,
o de neu quan sigui el temps,
tot tu el cos
de l'amor que vas donar
i que vas rebre.

Retorn de la mort

El dia entra com un llamp
a l'habitació en penombra:
la mà de Déu sobre el meu cap
quan la consciència retorna.
Amb els ulls clucs i les mans balbes,
sento el batec del maquinari
que amb soroll infernal, em sembla,
drena la mort del meu cos
ferit en batalla cruenta.
La carn tèbia encara cova el fred
del quiròfan:
la vida estremint-se.

(10-2-2023)

Desengany i albada

Conèixer l'abraçada del desengany,
veure-li la cara incompatible amb l'amistat,
rebre'n el bes glacial una vegada més, una vegada més.
Ja no et provoca tristesa.
En sabies les dents:
la hipocresia que guarneix el món
amb els braçalets daurats de la indiferència.

Mira endavant amb allò que es preserva
del foc que cremava la memòria de tu.
T'ha salvat el miracle de la ciència.
La vida s'ha exaltat en l'altar d'unes mans
que t'han guarit de la Fosca.
Gràvida de mort, la Fosca et devorava.
Dreçada ara sobre el cos cansat
en llegeixes un present, una albada.

(2023)

Roser
(in memoriam)

Més enllà del cos,
la presència.
Més enllà de l'ànima,
la memòria.
Si som de la terra
som també del cel,
bell arbre del roser
que has volat tan enlaire
en l'amor i el bes.

(6-4- 2024)

Soldats morts en batalla

No voldríem, no, resar per aquests morts
com embalums anònims deixats de la mà de Déu
en els rostolls coberts de neu gebrada.
Voldríem veure els seus rostres immòbils
plens de l'escalf de la vida de família,
les espelmes enceses sobre una taula ben guarnida,
els sofàs tous, l'alegria del pastís d'aniversari.
Les esposes, els fills, encara no saben
que no els veuran més, aquests parracs
que són ara el seu cossos bruts de sang petrificada.
Enterrem-nos com cal i, sí, resem
la pregària que els servirà de mortalla
perquè no tenim res més, aquí,
en aquest pobre, desolat camp de batalla
a les fronteres de la nostra mare Ucraïna,
la casa dels pares antics,
el llegat que de les mans se'ns escapa...

(2025)

EL MÉS ALT AMOR
I LA PRIMAVERA

El més alt Amor

El més alt amor és Amor,
el si d'on emergeix el cel,
i els ulls de carn
blaus com l'aiguamarina,
ocres com la tardor,
negres com el carbonet
que tenyeix les meves mans
quan dibuixo una acadèmia.

El més alt Amor
té tots els colors de la llum
quan neix en la nit clara
l'ordre de Déu
que m'acull en l'amor de ser
amor en el més alt Amor.

El desig del cavaller Jordi

Què hi ha de bo en l'espasa?
Voluntat de dallar el dolor,
la paraula pesant,
el cor fosc de la pandèmia,
mirall d'un món sense cel,
del dol de la terra.
Desig d'arranar el mal
que assola la saviesa,
que li pren el respir,
l'oració de l'aire.
Anhel de transformar el drac en rosa
de set pètals com els dies de Déu
en bressol de vida en conjunció,
en miracle de bellesa.

(2020)

Primavera

El pols batega en el cor
que anhela el dia,
no de qualsevol matí sinó
aquella hora del blau
amb la carícia del núvol
i la terra enamorada.

L'aire somiós de l'alba
dona raó del desig
que cerca la gravidesa:
primavera és en la flor
de l'ametller
i en la mimosa calma.

No deixis passar

No deixis passar
dies sense ànima,
cadàvers d'instants.
La rosa brilla vermella de sang:
tu en el cor de la rosa,
el seu batec en el maig d'aquest any.

No deixis passar
el curs del riu
sense veure-hi el dia i la nit
de l'existència.
Res no és en va,
només la paraula que tergiversa,
que es corromp.

Fruit de maig

(a Oriol Pi de Cabanyes en el seu aniversari)

Rodó com el món,
l'òvul guardava tanda al cel de l'espera.

Cirera de maig:
el temps corre, corre,
mossega, mossega,
i ja han passat setanta anys.

(10-5-2020)

Amor de farigola

En la malaltia no hi ha hagut temps malaguanyat.
T'has oblidat de la respiració de la màquina,
el brogit infernal que no deixa dormir
quan recordes les tardes de Divendres Sant,
la llum d'aquelles primaveres.
L'àvia anava a collir farigola,
les mans plenes del seu aroma,
remei per a tot l'any.
Ni un dia has deixat de pensar
en els seus ulls dolços, enaiguats
de la vida amb què et va mirar sempre
quan tot just tu obries els teus.
Oblides la màquina i respires el seu amor de farigola.
Prodigi de la imaginació que cura, que beneeix.

(2023)

Ets la vida en estat pur

Criatura que em mires amb els teus ullets de dos dies.
T'he esperat cada minut que he pensat en tu,
que són tots els minuts.
Respires al caliu de la mare,
ara que ja has sortit del seu ventre.
A partir d'ara tot anirà al teu ritme,
la impaciència és un mal que no t'ateny
perquè ets la vida en estat pur,
ets tu en la teva perfecció
de criatura estimada.

A l'Èric

L'infant creix en la llet del dia,
en l'abraçada de l'amor.
El miracle viu en la seva cara rosada,
en les manetes com flors obertes
com el pas del temps cap al futur.
El món ara parla així, en el gest menut
de qui un dia serà un home
en equilibri d'hiverns i tardors,
d'estius i primaveres.

(2020)

A l'Odin

La mare que t'acosta al son
amb la llum de la lluna plena,
revifa l'amor
quan t'acosta un peluix,
o una branca amb les fulles de la tardor.
Agafes la branca
quan estàs ben despert
i somrius a la mare,
somrius a la vida.

(2021)

L'ordre que no sabem

(a la neta Carla i als nets Èric i Odin)

En un ordre que no sabem,
un dia la vida va fer-se una flor de llum.
Les ales del temps han crescut
en els fonaments
que guarden la noia que desperta.

***

En un ordre que no sabem,
un calendari d'esperança
habita ara en els infants
que vessen gestos del futur
que ja és aquí, creixent de bellesa.

El retrat

Ressuscito en una imatge:
aquell retrat dels vint anys.
No sabia de la mort
que arribaria vestida de vermell
una tarda en un barri anònim
al meu paisatge, a la meva ment.
El dolor va obrir la carn verge,
el cor enamorat no sabia
de la mort amagada en una simfonia
de Txaikovski,
música de foc per al plany.
En el retrat ressuscito
no l'agonia, no el dol
sinó l'amor dels vint anys.

Hamlet diu:
(Tríptic)

I
La ment no es veu a si mateixa
si no es dilueix en el jo que l'opaca.
La ment és com la lluna:
reflecteix la llum del sol,
el jo és el núvol que la vela.
El jo és una eina per veure,
no la visió.
L'Ésser viu sempre,
només el cos del jo mor.

II

No morir abans d'hora
deu voler dir enamorar-se
també d'una natura morta:
una poma, dues mandarines,
un grapat de fruits secs,
un gotet de mistela.
L'amor ho pot tot,
el seu geni és generatiu
de la passió que perdura
en les mans que tremolen.
Res no dura sempre.
Retorna la primavera.

III

Retallo i retallo el poema
fins a deixar-lo així,
ben curt
i dir que l'etern és el que és
i que de l'etern jo,
què en soc?

VETLLA L’ART
EL DÉU DE LA VIDA

Déu de la vida

Aprendre:
donar l'ànima a la virtut que desperta en tu,
que dansa en el vent que inspira,
que es fa clorofil·la en els arbres,
que creix com espiga de blat en la terra.

Aprendre:
albirar el començament i la fi,
l'alfa i l'omega de l'existència
que alena en tu quan abraces el cant,
la visió que celeste il·lumina el Déu de la vida.

Sol d'hivern

El sol d'hivern podria semblar una metàfora
si no fos que aquest sol d'hivern
entra ara mateix per la finestra del meu matí,
i el matí dels altres, aquells que conec i aquells que no conec,
tots junts plorant o rient,
patint o gaudint,
treballant o contemplant aquest sol d'hivern
que mostra a cadascú el que en el seu cor vol veure.
Jo veig la mà invisible que va crear el sol i les estrelles,
l'amor en el blau del firmament.
Mà que dibuixant l'espai traça el temps,
quin misteri més lluminós, aquest sol d'hivern.

Oda a la flor de la mimosa

Flor de llum que esclata
en el llindar de la neu i el desglaç.
Flor de sols manyacs
que brosten en el verd perenne del Paradís.
Flor d'or que duu memòria
del ritual que del taüt
en fa resurrecció en calze sant.

Diumenge de Rams

L'aroma vegetal de palmes i palmons,
tendres branques d'oliveres i llorers
perfumen un cel d'iris,
l'aire net, brunyit de claror,
gatzara dels infants, famílies
que envolten el sacerdot amb casulla vermella:
amb el ram batejat beneeix presents
i absents hostatjats al cor de la memòria.
Sol i més sol, llum i més llum
que es vessa en la vida que en diumenge reneix.

(2023)

Flor arrelada

(a l'obra ceràmica d'Eulàlia Sayrach Muñoz de Morales)

Una flor encara sense nom,
nascuda del fang,
perfil que ressegueixo amb la mà,
n'estreno el contorn,
n'admiro el gravat.

Flor feréstega?
Flor amagada?
Flor traçada,
imaginada,
creada,
arrelada a la terra cuita
quan comença el dia,
el temps de la bellesa
que parla de tu,
flor que vius en la mirada.

Visió i creació

(al pintor i dibuixant Josep Pla-Narbona)

Obres els ulls, els tanques, els tornes a obrir:
apareix una imatge mentre la dibuixes,
un dimoni d'ales negres et pessiga les parpelles
perquè no l'oblidis, no l'oblidis...
Es vol fer fort i tu, més fort, o més agosarat,
li agafes la mà per arrencar-li el nervi
que habita el malson que et crema, et crema...

El teu dolor és indiferent al dimoni
que atrapes amb el llapis:
ja el tinc pres, et dius,
i obres els ulls, els tanques, els tornes a obrir.

El dimoni és a banda i banda del paper,
però fora de tu la bèstia que et crema, et crema,
ja no té poder.
Les parpelles que han tremolat com les flames d'un incen-
di
ja són lliures de garfis, de pensaments errívols,
d'eclipsis, de somnis esquerdats.

Has començat a pensar en l'amor que obre vies en la nit,
que les il·lumina.

El verí que et deprimia, que t'emmetzinava,
ja no té sobirania sobre tu,
amb força hercúlia l'has vençut.

Obres els ulls, els tanques, els tornes a obrir
i veus la insubornable visió,
la diàfana visió del teu gran crit en el llenç blanc.
Un sol traç pot ser molt, et dius,
pot ser la salvació, m'és la salvació.

Atrevir-se

(a Olga Xirinacs en el seu 85è aniversari)

Atrevir-se.
Ser un llum en la tempesta.
Atrevir-se a parlar,
a no desertar de la veu.
Atrevir-se,
fer un davantal de paraules,
besar la Natura.
Atrevir-se.
Moure l'esperit del vent.
Atrevir-se a ser
casa i frontera,
dona vertical
en l'alba que acomiada la nit.

Tu, la seva veu

(als avantpassats)

Ningú no t'ha vist
agenollar-te davant l'altar dels lars.
En el silenci és el teu prec,
llum que creix com l'arbre
creix buscant la llum.
No et cal fer la ronda
tot al llarg i ample de la casa,
ni mirar-te en espills
que retornin imatges multiplicades.
No et preguntis
per la seva veu,
tu ets la seva veu.

Fulla del ginkgo biloba

Gibt geheimen Sinn zu kosten...
Ginkgo biloba, de J.W. Goethe

Secret sentit ofereix
la fulla del ginko biloba,
un i dos al mateix temps
com l'esperit i la carn,
lluna de sang vegetal,
clorofil·la en l'ànima del segle.
En càntic antic,
ventall que dona fe de la raó
en balancí d'amor bategant
que el vent bressola
a l'alba i posta de sol.
Pressentiment d'unitat?
Realitat!

La llum i la fosca

La llum,
què hi té a dir, a la tarda?
Ahir dibuixava ombres en la paret blanca:
donava relleu al somni.

No diguis res:
contempla el mur,
escriu la història que camina,
amb passos petits,
fins a l'hora foscant.

Instant en verd i blau

Avanço per l'ombra:
la llum verda creix a l'herba,
l'ull no l'encalça:
n'imagina el moviment.
El vent escabella el xiprer gràcil
coronat de blau cel.
Callen les flors blaves ran de terra,
borratges en diu l'herbolari,
i jo hi veig estrelles de cinc pètals.

Vetlla l'art...
(a una fotografia de Marga Serra)

Vida en la llum de biaix,
i en la malesa verda.
No s'hi viu desconsol,
en l'església vella,
runa que magnifica
un passat de fe
en el cor d'Amor.
Vetlla l'art matí i vespre
en la finestra que com pa d'or
s'obre en el mur
que resguarda
del temporal del segle.

RETAULE
DE LA VALL DE BOÍ

Contemplació

Contemplar la rosa de bardissa,
i l'aigua com salta en el riu fragorós.
Escoltar la muntanya,
regina del silenci i la veu quieta
del pedrís.
Casa és l'aire,
i la Vall,
i les antigues parets
de l'església romànica.

El drac apocalíptic

Ningú l'ha vist mai, el drac apocalíptic.
El va veure, al segle XI, el mestre de Boí
i el va pintar, espantós, amb set caps.
Calia mostrar la feresa d'aquella bèstia antiga,
vella com el diable al Paradís.
Miquel arcàngel va encadenar el serpent per mil anys,
una manera de dir el temps que no se sap.
Passats mil anys el drac temible serà deixat anar,
amb set caps esfereirà les nacions...
Ho va escriure a Patmos, profètic, l'evangelista
i en una visió el va pintar el mestre de Boí
a l'església de Sant Joan.

Brillarà la tenebra

Brillarà la tenebra,
sí, sí, encara que no ho creguis.
Brillarà la nit
al llindar de l'alba,
brillarà el dol perquè saps
que res no mor,
que la primavera és llum,
que retornar és viure
amb la mirada canviada,
amb el seny en la follia,
amb el cor badant-se
en calze d'amor.
Brillarà el sol en la fosca,
en l'ampla vida
que s'obrirà en el cel,
en l'arrel,
en el lloc de la mort
transfigurada.

Resa l'instant

Un núvol s'aixeca:
cel nivi acabat d'estrenar.
Fa dues hores que és de dia.
El cel era gris quan m'he rentat la cara, els ulls.
Dansa l'aigua de la Noguera de Tor,
emplomissa l'herba,
la tenyeix de verd.
Resa l'instant abans de posar-hi veu,
d'escriure'n el prec.

A Sant Climent de Taüll

Somriu la rosa petita,
en l'alta bardissa cada any fa estiu.
Les veus de la Vall
acaronen el Crist,
en besen la Majestat.
Blau Pirineu en els plecs del vestit
del Pantocràtor
que amaguen un jardí
de roses enceses de sang i or.
Regna el Dia i l'Etern.
Serenor.
Autoritat.
Temps contemplat
en l'amor dels Ulls divins.

Índex

A tu, lector, lectora 9

EN LA MORT DE LA MARE I ALTRES POEMES 15
El cel sant 17
Últimes hores 18
Mans, peus, ferides 19
Aquells braços 20
La rosa blanca 21
L'últim dia de la casa 22
La mà de la mare 23
Fins a la meva mort 24
Al pare 25
La vida diu 26
El xiprer i el dol 27
Temps incert 28
Moment de contemplació 29
Cançó d'Ofèlia 30
Dia incògnit 31
La tomba de Luc, el gos adoptat 32
Retorn de la mort 33
Desengany i albada 34
Roser 35
Soldats morts en batalla 36

EL MÉS ALT AMOR I LA PRIMAVERA 37
El més alt Amor 38
El desig del cavaller Jordi 39
Primavera 40
No deixis passar 41
Fruit de maig 42
Amor de farigola 43
Ets la vida en estat pur 44
A l'Èric 45
A l'Odin 46
L'ordre que no sabem 47
El retrat 48
Hamlet diu: 50

VETLLA L'ART EL DÉU DE LA VIDA 53
Déu de la vida 54
Sol d'hivern 55
Oda a la flor de la mimosa 56
Diumenge de Rams 57
Flor arrelada 58
Visió i creació 60
Atrevir-se 61
Tu, la seva veu 62
Fulla del ginkgo biloba 63
La llum i la fosca 64
Instant en verd i blau 65
Vetlla l'art... 67

RETAULE DE LA VALL DE BOÍ 69
Contemplació 70
El drac apocalíptic 71
Brillarà la tenebra 72
Resa l'instant 73
A Sant Climent de Taüll 75